

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jitky Zavřelové, v právní věci žalobce: **I. L. D.**, bytem x, zastoupen Mgr. Petrem Drapákem, advokátem se sídlem Malá Štěpánská 1932, 120 00 Praha 2 - Nové Město, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) J. D.** bytem x, **2) I. P. V.** a **3) I. E. V.**, oba bytem x, **4) E. J. T.** a **5) I. M. T.**, oba bytem x, oba zastoupeni Mgr. et Mgr. Miroslavou Pavlů, advokátkou se sídlem Letohradská 755, 170 00 Praha 7, **6) J. P.** a **7) H. P.**, oba bytem x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 07. 2013, č. j. 058011/2013/KUSK-DOP/Pik, o účelové komunikaci,

t a k t o :

- I. Výrok I. rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 07. 2013, č. j. 058011/2013/KUSK-DOP/Pik, se zrušuje a věc se vrací v této části rozhodnutí žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku 11. 858,-Kč, a to k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Petra Drapáka, advokáta.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení výroku I. rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „*krajský úřad*“) ze dne 25. 07. 2013, č. j. 058011/2013/KUSK-DOP/Pik. Tímto rozhodnutím bylo k odvolání osob zúčastněných na řízení č. 4) a 5) změněno rozhodnutí Obecního úřadu Kněžmost ze dne 17. 12. 2012, č. j. OuKn 2335/12/Mad, tak, že část výroku správního orgánu prvního stupně ve znění „na pozemku č.x na pozemku č.x v katastrálním

území Srbsko existuje pozemní komunikace dle § 2 zákona o pozemních komunikacích, která je veřejně přístupnou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a tento stav trvá od nepaměti“ byla výrokem I. nahrazena zněním „na pozemku č. x a na pozemku č. x v k. ú. Srbsko, dle § 142 odst. 1 správního řádu neexistuje pozemní komunikace dle § 2 zákona o pozemních komunikacích, která je veřejně přístupnou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích“. Část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ve znění „na pozemcích č. x v k. ú. Srbsko, označováno jako tzv. 3. cesta, neexistuje pozemní komunikace dle § 2 zákona o pozemních komunikacích, a tato tzv. 3. cesta není veřejně přístupnou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích“, pak byla výrokem II. zcela zrušena.

Žalobce předně zpochybnil závěr žalovaného o fyzické neexistenci pozemní komunikace. Uvedl, že v řízení byla její existence doložena jak výpověďmi účastníků, tak předloženými fotografiemi z let 1953, 2003 a 2012. To, že v současnosti je její vymezení hůře viditelné, nelze podle žalobce vyhodnotit jako fyzickou neexistenci pozemní komunikace.

Rovněž namítl, že žalovaný pochybil, pokud uvedl, že předmětná komunikace nespojuje ani nemovitosti navzájem, ani nemovitosti s ostatními pozemními komunikacemi. Žalobce argumentoval, že již z pohledu na katastrální mapu je zcela zřejmé, že pozemek parc. č. x je přímou spojnicí mezi obecními komunikacemi parc. č. x a parc. č. x a spolu s cestou parc. č. x pak dohromady tvoří jedinou přístupovou komunikaci k pozemku žalobce i dalších osob.

Dále pak odkázal na ustanovení § 63 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“), podle kterého nelze veřejně přístupné účelové komunikace, stezky a pěšiny mimo zastavěné území zrušit bez předchozího souhlasu orgánu ochrany přírody, který v projednávané věci nebyl dán.

Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení výroku I. napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že předmětné pozemky nejví v terénu známky dopravní cesty podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Dále uvedl, že v minulosti pravděpodobně účelová komunikace existovala, ale pokud tomu tak skutečně bylo, pak již zanikla, a to nejpozději v 80. letech. Žalobce tak zcela chybně aplikuje ZOPK, jelikož ten nabyl účinnosti až 1. 6. 1992 a předchozí právní úprava nepodmiňovala zánik komunikace souhlasem jakéhokoliv správního orgánu. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že správnímu orgánu byla existence pozemní komunikace z jeho úřední činnosti známa, přičemž tato cesta byla po mnoho let využívána, dokud osoby zúčastněné na řízení ad 4) a 5) nezačali v jejím užívání bránit.

Osoby zúčastněné na řízení č. 1), 2) a 3), 6) a 7) ve svých vyjádřeních shodně uvedly, že i jim je postupem osob zúčastněných na řízení č. 4) a 5) znemožněn přístup k jejich pozemkům. Osoby zúčastněné na řízení č. 4) a 5) ve společném vyjádření uvedly, že komunikace v terénu fyzicky neexistuje a že zanikla nejpozději v roce 1983.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 13. 8. 2012 podal žalobce (spolu s dalšími osobami) žádost o vydání rozhodnutí, že na pozemku parc. č. x a na pozemku parc. č. x v katastrálním území Srbsko existuje veřejně přístupná účelová komunikace. Dne 25. 10. 2012 proběhlo ve věci ústní jednání spojené s místním šetřením. Dne 17. 12. 2012 vydal správní orgán prvního stupně (dále „stavební úřad“) rozhodnutí, kterým rozhodl, že *“na pozemku č. x a na pozemku č. x v katastrálním území Srbsko existuje pozemní komunikace dle § 2 zákona o pozemních komunikacích, která je veřejně přístupnou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a tento stav trvá od nepaměti“* a že *„na pozemcích č. x v k. ú. Srbsko, označováno jako tzv. 3. cesta, neexistuje pozemní komunikace dle § 2 zákona o pozemních komunikacích, a tato tzv. 3. cesta není veřejně přístupnou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích“*. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že na předmětných pozemcích byla cesta již v roce 1953, přičemž po jejím rozorání v 80. letech se v době po sklizni cesta zpravidla opět vychodila. Stavební úřad dále odkázal na výpovědi místních obyvatel, ze kterých plyne, že předmětné pozemky byly užívány jako cesta jak majiteli přiléhajících nemovitostí, tak veřejností, a to až do doby, kdy současní majitelé pozemků začali v užívání ostatním bránit. Rovněž poukázal na územní plán sídelního útvaru Kněžmost, ve kterém jsou tyto pozemky od 16. 7. 2010 vedeny jako účelové komunikace. Dále uvedl, že cesta spojovala přilehlé pozemky a proto jsou splněny znaky účelové komunikace dle ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích.

Proti tomuto rozhodnutí podaly odvolání osoby zúčastněné 4) a 5) – majitelé předmětných pozemků. Dne 25. 7. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým část výroku správního orgánu prvního stupně ve znění *“na pozemku č. a na pozemku č. x v katastrálním území Srbsko existuje pozemní komunikace dle § 2 zákona o pozemních komunikacích, která je veřejně přístupnou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a tento stav trvá od nepaměti“* byla nahrazena výrokem I. ve znění: *„na pozemku č. x a na pozemku č. x v k. ú. Srbsko, dle § 142 odst. 1 správního řádu neexistuje pozemní komunikace dle § 2 zákona o pozemních komunikacích, která je veřejně přístupnou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích“*. Část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve znění: *„na pozemcích č. x v k. ú. Srbsko, označováno jako tzv. 3. cesta, neexistuje pozemní komunikace dle § 2 zákona o pozemních komunikacích, a tato tzv. 3. cesta není veřejně přístupnou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích“*, pak byla výrokem II. zcela zrušena. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že zmínka o délce doby existence komunikace není podložena ničím konkrétním, a že pokud by existovala nutná komunikační potřeba, tak by předmětné komunikace byly v terénu patrné. Rovněž uvedl, že ve spise není specifikováno, ke spojení jakých konkrétních nemovitostí by údajná komunikace měla sloužit. Žalovaný uzavřel, že předmětné pozemky nejeví známky dopravní cesty, pouze v některých částech se nachází dočasně vyjeté koleje v trávě.

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí krajského i stavebního úřadu v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Při přezkoumání rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce předně zpochybnil závěr žalovaného o fyzické neexistenci pozemní komunikace. Tato námitka je důvodná. Žalovaný k této otázce argumentoval, že pokud by existovala nutná komunikační potřeba, byly by předmětné komunikace v terénu patrné. Rovněž uvedl, že zmínky o délce existence komunikace nejsou podloženy ničím konkrétním. Výše uvedené zdůvodnění však soud shledává zcela nedostatečným a navíc rozporným s obsahem správního spisu. Ve správním spise je založeno prohlášení několika desítek obyvatel předmětné lokality, kteří shodně svědčí o dlouhodobé existenci komunikace a rovněž jsou ve spise přiloženy snímky z předchozího období – např. z let 2003 a 2010, kde je existence vyšlapané či vyjeté cesty v terénu patrná. Žalovaný se však s těmito důkazy a ani se související argumentací stavebního úřadu nikterak nevypořádal, jelikož postavil své rozhodnutí výlučně na aktuálním stavu. Z rozhodnutí žalovaného tak není zřejmé, proč např. žalovaný nepokládal za relevantní prohlášení obyvatel dané lokality či fotografie z období posledních patnácti let. Soud v této souvislosti musí připomenout ustanovení § 63 odst. 1 ZOPK, podle kterého *veřejně přístupné účelové komunikace, stezky a pěšiny mimo zastavěné území není dovoleno zřizovat nebo rušit bez souhlasu příslušného orgánu ochrany přírody. Obce vedou přehled o veřejně přístupných účelových komunikacích, stezkách a pěšinách v obvodu své územní působnosti.* Jinak řečeno, skutečnost, že vlastník pozemků komunikaci (neoprávněně) fyzicky zničí, neznamená automaticky i její zánik právní. Žalovaný se tak měl v napadeném rozhodnutí zabývat tím, zda komunikace (kterou má za fyzicky neexistující) zanikla již před účinností ZOPK [jak uvádí ve svém vyjádření k žalobě a jak tvrdí osoby zúčastněné na řízení č. 4) a 5)], či zda byla zničena až v posledních letech, již za účinnosti ZOPK a zda tedy mají příslušná ustanovení ZOPK v projednávaném řízení nějakou relevanci. Ani tuto úvahu však napadené rozhodnutí neobsahuje. Z rozhodnutí žalovaného rovněž nevyplývá, jakým způsobem žalovaný hodnotil skutečnost, že předmětné pozemky jsou vedeny jako účelové komunikace v aktuálním znění územního plánu sídelního útvaru Kněžmost, což minimálně naznačuje existenci komunikace (či přesvědčení obce o její existenci) ještě v roce 2010. Soud tak shrnuje, že napadené rozhodnutí je ze shora uvedených důvodů nepřezkoumatelným pro nedostatečné odůvodnění a rovněž dodává, že skutkový stav, ze kterého žalovaný v rozhodnutí vychází, není v souladu se spisovým materiálem, a to v části, kde žalovaný tvrdí, že zmínka o délce doby existence komunikace není podložena ničím konkrétním. Správní spis totiž obsahuje hned několik dokumentů (fotografie, prohlášení obyvatel), které svědčí o tom, kdy v minulosti (včetně minulosti nedávné) byla cesta používána, k těmto dokumentům je pak nutno přiřadit rovněž platný územní plán sídelního útvaru Kněžmost.

Žalobce rovněž namítl, že došlo k naplnění znaků účelové komunikace podle ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích. I tato námitka je důvodná. Rozhodnutí žalovaného je, stejně jako u předchozí námitky, rozporné se spisovým materiálem, když pouze lakonicky uvádí, že *„ve spise není specifikováno, ke spojení jakých konkrétních nemovitostí by údajná komunikace měla sloužit“*. Tento závěr je však v rozporu jak s rozhodnutím stavebního úřadu, tak se spisovým materiálem a veřejně dostupnými údaji z katastru nemovitostí, ze kterých je nepochybné, že cesta měla sloužit ke spojení nemovitostí k ní přiléhajících, včetně pozemků žalobce i osob zúčastněných na řízení a tvrzení žalovaného tak nemůže obstát. Měl-li žalovaný za to, že závěr stavebního úřadu o existenci komunikační potřeby je nesprávný, měl povinnost svůj odlišný závěr řádně odůvodnit, což však neučinil, jelikož nad rámec výše citované věty již pouze dodal, že *„přístup na pozemky vlastníků je možné zajistit prakticky téměř přes všechny pozemky v daném území“*. Takové odůvodnění je však zcela neurčité a nepřezkoumatelné. Není totiž úlohou soudu, aby si sám domýšlel možné

alternativní přístupy na pozemky, které žalovaný nikterak nespecifikoval a spokojil se pouze s uvedeným obecným konstatováním.

Z výše uvedených důvodů soud rozhodnutí krajského úřadu v napadeném rozsahu zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a rovněž proto, že skutkový stav, který vzal krajský úřad za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisovým materiálem [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. I když žalobce nesouhlasil s posouzením a rozhodnutím věci bez jednání, zvolil soud postup bez nařízení jednání, protože mu jej v případě, kdy se správní rozhodnutí ruší z procesních důvodů uvedených v § 76 s. ř. s., zákon výslovně umožňuje.

V dalším řízení bude na žalovaném, aby věc opětovně posoudil v souladu se závěry soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), zejména aby se řádně vypořádal se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 11. 858,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání repliky k vyjádření žalovaného – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše zvýšeno o DPH 21 % a z částky 3.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby. Osobám zúčastněným na řízení soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jim neuložil žádnou povinnost.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. října 2015

Za správnost:
Božena Kouřimová

Olga S t r á n s k á, v. r.
předsedkyně senátu